

Kozmický farář

dp. František FULÍN

1. Úvod
2. Rodina
3. Studie a vysvěcení na kněžské povolání
4. Primice
5. Místa působení
6. Kozmice – poslední fara
7. Pohřeb
8. Doslov
9. Obrazová část

Úvod

V rodinné větvi žijících potomků Fulínů z Příbyšic č. 17 je kozmický dp. farář známý jako „strejda farář“.

Všichni jeho synovci a neteře dosud žijí (je to šest synovců a tři neteře). Dnes jsou již v pokročilém věku, ale stále častěji vzpomínají na jeho vysokou, štíhlou postavu, když přijížděl do rodiny na návštěvu, ale hlavně na to, jakou byl mravní oporou pro celou rodinu, která zažila dvakrát vyhnání z rodné usedlosti. Jednou od jednotek SS za druhé světové války, podruhé při likvidaci majetku a vystěhování za komunistického režimu.

Tento dokument zpracoval synovec dp. faráře Jan Fulín nar. 1938, podle písemných dokumentů, které se dochovaly v rodině od r. 1900 (nejstarší záznamy jsou z kroniky, kterou napsal otec dp. faráře František Fulín nar. 1876).

Sepsáno v Příbyšicích na sklonku r. 2005, v místnostech, kde se v r. 1937 konala jeho praměrní slavnost a je to zároveň vzpomínka na padesáté výročí jeho tragické smrti.

Rodina

František se narodil 15.10.1911 v Příbyšicích č. 17, které byly v té době osadou známé obce Václavice u Konopiště. Otec byl František Fulín nar. 1876, rolník z Příbyšic, matka Anna rozená Kubásková z Tismi č. 13. Křest Františka se konal 22.10.1911 v kostele sv. Václava ve Václavicích. Křtil jej dp. farář Tichý, který byl dlouhá léta přítelem rodiny Fulínových, byl zván na poutě a různé rodinné slavnosti, ze kterých se zachovalo několik fotografií, které sám pořídil.

Rodina Fulínů na č. 17 v Příbyšicích je jednou z větví rodu, který má původ ve Václavicích . Odtud se rod rozvětvil do blízké Tismi na č. 4 a 1 a právě z č. 1 z Tismi , na konci 18 stol. vznikla Matějem Fulínem nová větev v Příbyšicích č.17. Dokladovaný nejstarší předek Františka ve Václavicích je Martin Fulín nar. kolem r. 1600.

Otec Františka vlastnil v Příbyšicích hospodářskou usedlost o výměře asi 18 ha orné půdy a rodina byla po generace vedena v duchu křesťanské snášenlivosti, pevně zakotvena v katolické víře.

František měl ještě čtyři sourozence: Marii nar. 1900 (byla provdána za Václava Vaněčka z Příbyšic č. 11), Josefa nar. 1903, Annu nar. 1909 (zemřela ve dvou letech) a Anežku nar.1916.

Starší bratr Josef převzal po svatbě v r. 1929 hospodářskou usedlost a stal se Františkovi velkým pomocníkem v době jeho studií. Nejmladší sestra Anežka byla jeho hospodyní na faře v Kozmicích a později se provdala ve starším věku za Josefa Pecku z Teplýšovic.

Poznámka k rodu Fulínů:

Bratr Františka Josef se velmi zajímal o rod Fulínů a ve spolupráci s doktorem Tywoniakem, který byl vedoucím archivu v Benešově, zpracoval rodokmen celé větve Fulínů v Příbyšicích na č. 17 a historii gruntu „ Sýkorovského“. Tyto dokumenty se později v r. 1997 staly po prvním setkání rodu Fulínů, základním kamenem pro bádání a sestavení rozsáhlého rodokmenu, který je stále doplňován a má na internetu stránku www.Fulin.cz
Je samozřejmé, že František je v tomto dokumentu pevně zakotven.

Studie a vysvěcení na kněžské povolání

František navštěvoval obecnou školu ve Václavicích a po jejím dokončení docházel dva roky do měšťanské školy do Benešova, odkud udělal zkoušku do druhé třídy Arcibiskupského gymnasia v Praze v Bubenči. Tam studoval od 1.9.1925 celkem sedm let.

Pro rodiče (vlastně jenom otce a sourozence, protože ve stejném roce mu zemřela matka) to znamenalo roční výdaje 3000 Kč (na stravování se platilo 10 Kč denně, mimo jiných výloh). Z kroniky, kterou psal jeho otec se dále dovídáme: „ Dne 2.7.1930 jel František na měsíc k moři, ústav v Bubenči požadoval 450 Kč, zbytek byl hrazen z prostředků ústavu.“

To bylo v době kdy na usedlosti v Příbyšicích hospodařil bratr Josef s manželkou Anežkou roz. Havlíčkovou z Příbyšic č. 24 (z hospody) a výdaje na studium hradila jeho rodina, jak na to vzpomíná později František jako kaplan v Bečově n/Teplou v dopise z 24.8.1937:

„ K významnému dni 34 Tvých narozenin drahý bratře, přeji Ti z celého srdce, aby dobrotivý Bůh Ti žehnal... nechat' On sám jest Ti štědrým odplatitelem též za všechny oběti, které jsi přinášel při mých studiích. Pán Bůh zaplat' ! „

V Arcibiskupském gymnasiu prožíval František pravý studentský život. Na fotografiích z té doby jej můžeme vidět na výletech v Českém ráji, na Točníku, na snímcích v závěru jednotlivých ročníků, nebo s jeho spolužáky ve třídě.

V jeho pozůstalosti se zachovala i báseň jeho spolužáka Josefa Zvěřiny nazvaná „Kmotr Fulík“, která veršem vypovídá o průběhu křtu, kterého se František pravidelně účastní jako kmotr u dětí svého bratra Josefa. Báseň byla napsána v listopadu 1930.

Josef Zvěřina byl Františkovým spolužákem na gymnasiu a po maturitě studoval filozofii a teologii v Římě, kde byl také vysvěcen na kněze. V roce 1950 byl povolán mezi „ černé barony“ do pracovních vojenských oddílů a v r. 1952 byl zatčen a odsouzen na 22 let do vězení. Další jeho osudy jsou známé z tisku po r. 1989 a z internetu. V červnu a v srpnu 1990 ho osobně přijal papež Jan Pavel II.

Dne 20.6.1932 složil František maturitní zkoušku s dobrým prospěchem a dal se zapsat do Arcibiskupského semináře v Dejvicích.

Seminář v Dejvicích byla nová moderní budova otevřená 4.10.1927.

Mimo studia v semináři se věnoval František i činnosti v Legio Angelica, družině hochů ministrantů pod ochranou sv. Václava, jeho legitimace měla č. 231. Legio Angelica vydával měsíčník pro liturgickou a sociální výchovu hochů. Redaktorem tohoto měsíčníku byl P. Method Klement, známý tím, že se zasloužil o rozvinutí skautského hnutí u nás a organizoval skautské tábory.

V červenci a srpnu 1934 je František určen vedoucím „Jubilejní dětské prázdninové kolonie Sv. Ludmily“ v Jílovicích, prožil tak část svých prázdnin po druhém ročníku bohosloví

„...shromažďuji si zkušenosti pro moje budoucí povolání mezi 31 hochy, kteří nám byli svěřeni“.. píše v dopisnici.

Ještě před vysvěcením, jako jáhen pokřtil František 3.1.1937 v Benešově u Sv. Mikuláše Václava Fůžičku, syna Josefa Růžičky z Příbyšic č. 24.

Léta ubíhala a blížila se doba vysvěcení. „...Čas kvapem letí, že nestačíme ani dny počítat... ..jedna zkouška za druhou, poslední máme 7.června...bylo by dobře , kdybyste mi napsali kdo přijedete na svěcení, nemusí to být hned. Letos bude totiž velký nával u Sv. Víta, protože je nás hodně a místa k sezení v katedrále málo“... píše bratrovi 26.května 1937.

Konečně se přiblížil den vyvrcholení dlouhých studií, den vysvěcení na kněze. Všechny zkoušky dopadly dobře, oznámení byla rozeslána a začátek svěcení byl určen na půl osmou hodinu 20.června 1937. „...bude dobře když přijedete po sedmé hodině, já tam snad už také budu a dovedl bych Vás do lavice odkud byste dobře viděli. Posílám 3 vstupenky k sezení... ..každý z novosvěcenců dostal jich jenom pět. Bude nás svěceno asi 40 (35 ze semináře a 15 řeholníků), proto jsme dostali vstupenek málo. Míst k sezení je jenom 200.“ Tak podává František poslední instrukce v dopise z 8.6.1937 rodině do Příbyšic.

Příprava na svěcení probíhala i mimo rodinu na stránkách měsíčníku Legio Angelica. Téměř polovina obsahu čísla 10 z června 1937 se této události věnuje. Na str. 151 je vytištěno tablo novosvěcenců, členů Legio Angelica. V popisu je každému z nich věnována krátká charakteristika. V závěru je sdělení, kdy a kde budou jejich primice.

U Františka Fulína je udáno: *Příbyšice u Konopiště dne 27.června.*

Primice

První mši sv. obětoval František v neděli 27. června 1937 v 10 hod dopoledne v kostele Sv. Václava ve Václavicích, kde byl před necelými 26 lety pokřtěn.

Primiční slavnost proběhla na rodném statku v Příbyšicích. V kronice psané otcem Františka čteme: „...měl první mši ve Václavicích za velké účasti obecnstva, hostina byla u nás ve statku v Příbyšicích, bylo přítomno 11 kněží a 3 bohoslovci a naše krevní přátelé ...“

Za obyvatele rodné obce pronesla slavnostní proslov Jiřina Tůmová z č.31. Z proslovu uvádíme: „...Prosíme Vás důstojný pane, vzpomeňte si na nás své rodáky při dnešní první mši svaté, aby naše drahá, po předcích zděděná víra, stále se rozvíjela...Než opustíte Váš rodný statek, abyste se odebral ku první mši svaté do chrámu Páně ve Václavicích, kde jste byl na křtu svatém přijat za dítě naší svaté církve katolické, přijměte důstojný pane všech nás Vašich spolurodáků Příbyšických i všech Vašich úprimných přátel vroucí a srdečné blahopřání a zbožnou modlitbu...“

Na fotografiích jsou zachyceny skupiny hostů i členů Františkovi rodiny před starou budovou na statku v Příbyšicích a dále záběry ze slavnostního průvodu ve Václavicích.

Před nástupem na první místo pracoval František na děkanství v Dobříši. Druhého srpna 1937 píše v krátkém pozdravu domů „...Daří se mi zde dobře, práce tolik v kanceláři není, jenom dopoledne. Pan děkan včera odjel do Piešťan, takže vedu všechno sám, alespoň budu mít přípravu pro první štaci...“

Místa působení

Bečov nad Teplou

Dne 20.7.1937 dostal František dekret, že má nastoupit od 1. července jako kaplan do Bečova nad Teplou. V dopise, který obdržel od tamního faráře, byl jeho nástup upřesněn na devátého srpna. Bečov n/Teplou je pohraniční oblast, která byla v té době osídlena převážně německými obyvateli.

Již 10. srpna píše v dopise „...s pomocí Boží šťastně jsem dojel na místo. Dp farář mne očekával na nádraží a kostelník mi pomohl nést kufry... poloha města je skutečně nádherná. Kolem jsou ohromné stráně, takže to tu vypadá skutečně jako někde v Alpách...“

V Bečově získává František bohaté zkušenosti z hospodářské i sociální oblasti. V dalším dopise píše „...Zde jsou totiž většinou zedníci, číšníci, kteří jsou zaměstnáni v K.Varech a jiní řemeslníci, protože ty stráně by je neuživily. Muži jsou na výdělku a ženy s dětmi obdělávají pole. Je to skutečně zde zajímavé i po stránce hospodářské a sociální, takže mnohé zkušenosti si zde získávám...“

Dále popisuje problémy při úřadování „...Nyní tři dny budu úřadovat sám, dp farář jede do Chebu na kurs. Ovšem někdy je těm lidem těžko rozumět, neboť mluví tak strašně rychle a ještě k tomu takovým nářečím, že to bude trvat dosti dlouho, než si na to zvyknu. Když přijde nějaký úředník, nebo když s učiteli mluvíte tož to jde...“

Horní Blatná

Od 15.9.1937 přechází František na nové působiště do Horní Blatné (Bergstadt Platten) v Krušných horách, opět jako kaplan. Z tohoto působiště se zachovala pouze jedna pohlednice z 25.10.1937, kde děkuje za blahopřání (zřejmě k narozeninám) a sděluje skutečnosti o zajišťování nábytku. V závěru píše „...Až budu mít trochu času napíšu Vám delší dopis...“ V Horní Blatné působil až do jara 1938.

Petrovice u Rakovníka

Z pohraničních hor se dostává František zpět do vnitrozemí. V Petrovicích nastoupil jako kaplan 7.4.1938. Z jeho pobytu v této lokalitě je zachovaná pohlednice datovaná 24.6.1938, ve které zve svého otce s vnukem Fanoušem (nar.1930) na pouť do Petrovic.

Cítov (u Mělníka)

Do Cítova nastoupil František 13.8.1938. Působil zde až do srpna 1940. Z písemných materiálů se zachoval pouze zápis v rodinné kronice „...Dne 17.10.1938 se odstěhovala za Františkem do Cítova jeho sestra Anežka.

V srpnu 1940 se přestěhoval na faru do Kozmic (byla to výměna s tamním dp farářem).

Kozmice – poslední fara

Poslední fara na kterou se František přestěhoval, jak jsme již výše uvedli, byly Kozmice, fara, která byla nejbližší jeho rodišti. Stěhoval se 27. srpna 1940. Nastoupil zde jako kaplan a současně jako administrátor.

„...Stěhování zajišťoval Řehák z Benešova. Musel jet dvakrát, podruhé vezl do Kozmic uhlí.“ sděluje v rodinné kronice otec Františka.

V lednu 1941 obdržel od gen. vikáře Dr. Opatrného dopis ze kterého citujeme: „...Brzy po Vašem odchodu z Cítova přišel ke mně princ Josef z Lobkoviců, velmi litoval Vašeho odchodu a mnoho si stěžoval na nového dp administrátora. Přál si, abyste se hned vrátil do Cítova, že to tam nyní nevhodným jednáním dp upadá...“

Dále gen. vikář navrhuje jistá řešení, ale protože František zůstal v Kozmicích zřejmě k nim nedošlo. Pouto k rodnému kraji bylo pevnější.

Dne 26.7.1942 byl František v Kozmicích instalován na faráře. V té době se rodina bratra v Příbyšicích připravovala na vystěhování, které souviselo s vytvořením cvičiště jednotek SS v oblasti na západ od Benešova, do které spadala i obec Příbyšice. Na přelomu roku 1943-44 se z Příbyšic přestěhovali do Kláštera u Golčova Jeníkova, kde začali hospodařit na dvoře s výměrou 52 ha rolí.

Manžel nejstarší sestry Františka Václav Vaněček z Příbyšic č.11 v r. 1943 zemřel, vdova Marie předala hospodářství 9.7.1943 jednotkám SS a protože manželství bylo bezdětné, přestěhovala se k Františkovi na faru v Kozmicích jako hospodyně.

Po skončení 2. svět. války v r. 1947 se do rodné obce vrátila i rodina Františkova bratra Josefa. Nikdo netušil jaké zvraty přinese blízká doba do této početné rodiny, ve které žil i otec Františka.

První útoky na Josefovou rodinu zahájil komunistický režim v r. 1950 zabráním zemědělských strojů. Nejstarší syn František byl odveden k praporům PTP na dole v Ostravě.

Dne 27.11.1953 píše František svému synovci na vojnu do Ostravy „...Budeš mít příští týden svátek a budeš jej slavit opět na vojně. Těšil jsem se, že jej oslavíme již spolu doma...přeji Ti milý Fanouši, abys měl vždycky sílu a odvahu svého patrona Sv. Františka Xaverského...“

To bylo v době kdy bratr Josef v Příbyšicích byl odsouzen (rozsudek okres. soudu v Benešově z 9.6.1953) na dva roky do vězení, konfiskaci majetku a navždy vyhoštěn z obce. Vystěhování bratrovy rodiny v r. 1956 se František již nedožil.

V 50-tých letech byl František na faře v Kozmicích stále více zatěžován služebními úkoly.

S platností od 1. března 1953 byl kapitulním vikářem ustanoven navíc administrátorem v Okrouhlici. V dopise synovci na vojnu sděluje ...“ Já se nikam nedostanu, ani v neděli ani ve všední den, poněvadž mám nyní na starosti dvě farnosti...“

Stálé přejíždění z jedné farnosti na druhou jej nakonec připravilo o život.

Jak se celá tragédie na silnici přihodila necháme na sdělení jeho otce z rodinné kroniky:

„ Dne 16 října 1955 můj syn František přišel o život způsobem tragickým, vezl jej Josef Provazník z Čeňovic na motorce na mši sv. do Okrouhlice, kam jej celé léto vozil kromě zimy, to jezdil povozem z Kozmic. Když přijeli za Teplýšovice do blízkosti hřiště, tam na kole hoch 13-tiletý, vjel proti nim na pravou stranu, řidič nechtěl na něho vjet, tak zabrzdil a syn Frantík přeletěl přes řidiče, narazil hlavou na patník, byl mrtev.“

K této tragedii pro úplnost ještě dodáváme, že při projednávání dědictví bylo zjištěno, že František zanechal písemnou závěť datovanou dne 15.9.1955, tedy měsíc před svou smrtí.

Nevíme nic o tom zda František sepsal závěť pod tlakem komunistického teroru v padesátých

letech (určitě asi věděl o osudu jeho spolužáka z arcibiskupského gymnasia Josefa Zvěřiny), nebo se jednalo o shodu okolností, to dnes nikdo neví.

Pohřeb

„Větší lásky nemá než ten, kdo položí život za ovce své!“

je vepsáno v záhlaví parte důstojného pana Františka Fulína , faráře v Kozmicích. Zemřel tragicky cestou do kostela v neděli 16. října 1955, byv posilněn ještě sv. svátostmi, ve věku 44 roků.

Pohřeb se konal ve čtvrtek dne 20.října 1955 v 10 hod ve farním chrámu Páně v Kozmicích. Vedle těch kteří patřili, do kozmické farnosti se pohřbu účastnili spolubratři kněží, řádové sestry, všichni členové rodiny, jeho přátelé.

Vzdálenost mezi kostelem a hřbitovem je v Kozmicích téměř jeden kilometr. Když čelo průvodu dospělo ke hřbitovu, byl jeho konec ještě u kostela. František byl uložen do hrobky, kterou mu farníci na hřbitově postavili.

Vedle fotografií z pohřbu a oficiálních kondolencí, které přicházely na otce Františka a bratra Josefa, se zachovalo i několik dopisů ze kterých zde některé části uvedeme.

Františkův spolužák ze semináře Jan Lebeda píše v dopise datovaném 20.10.1955 otci Františka:

„Když jsem dnes sloužil mši svatou za drahého Františka, myslel jsem na Vás a prosil Pána Boha, abyste měl sílu snést s Vašimi tento velký kříž... Z našeho ročníku, myslím byl František jediný, kdo měl už od přirozenosti v sobě cosi z ducha svatého faráře z Arsu, byl celým svým založením i původem rodiny i zachovalého ještě kraje – skutečným pastýřem, který je blízký svým ovcím, má schopnost vcítovat se do srdce i ducha našeho lidu...“

Od dp faráře z Horní Blatné, z místa prvních kaplanských působení: „Vyjadřuji tímto svou nejúprímější soustrast a jsem v modlitbách s Vámi. Mši svatou za zemřelého dp Františka Fulína budu sloužit 26.10.1955.

Dr. Bohumil Opatrný, bývalý děkan metropolitní kapituly píše mimo jiné...“Znal jsem tak dobře milého Fulínka, jeho usměvavou tvář a vážil jsem si ho. Vždyť na 15 let byl pod mým vedením.

Doslov

Tento krátký přehled z životní pouti kozmického dp faráře na tomto světě jsme sepsali jako vzpomínku na jednoho z lidí jeho generace, který si zvolil povolání duchovního, to je pomáhat lidem v posilování vzájemné lásky k bližnímu podle mravních zásad zakotvených v křesťanství.

Jeho úkol byl obtížný v tom, že jej plnil v období dějin které se vyznačovalo nenávisť, zlobou, neláskou k bližnímu, v období druhé svět. války a nacistické zločiny, která byla vystřídána po několika letech zločiny komunistického režimu.

František odešel uprostřed plnění svého poslání, které splnil jak nejlépe mohl, ale nebylo mu dopřáno, aby se dožil změn po r. 1989.

Jeho spolužák z gymnasia Josef Zvěřina se přes velká strádání, která mu období komunismu přineslo těchto změn dožil. Když 18. srpna 1990 ráno, den po setkání s papežem připravoval mši pro skupinu mladých Čechů v Římě, odpověděl jednomu z nich na otázku, proč se usmívá: Ale měl jsem dneska v noci zvláštní sen. Viděl jsem v něm všechny své zemřelé kamarády – ale všichni tam byli v kněžských albách a já byl mezi nimi v plavkách.

Odpoledne toho dne byl mrtev – zemřel náhle při koupání v moři v Neptuno u Říma.

Že mezi kamarády ve snu viděl i spolužáka Františka, přezdíváného Fulík, kozmického faráře je více než pravděpodobné.

Obrazová část

Kozmický dp farář v r. 1955

Františkova rodina v r. 1924

Sedící zleva: matka Anna Fulínová – sestra Anežka – otec František Fulín
Stojící zleva: sestra Marie – bratr Josef - František

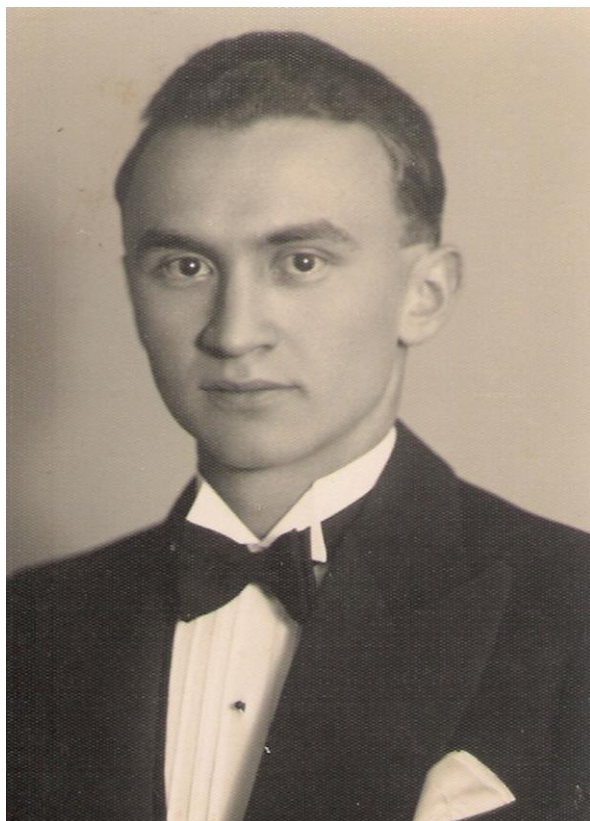

Arcibiskupské gymnasium v Bubenči

Gymnasium – snímek z vyučování – František, třetí lavice v uličce

Maturita v r. 1932

Arcibiskupský seminář v Dejvicích

Tablo novosvěcenců Legio Angelica z r. 1937 – František v druhé řadě vpravo

Místa působení

Bečov nad Teplou

Horní Blatná

Bergstadt Platten. Kirche.

Petrovice

Cítov

Kozmická fara – poslední působiště dp faráře Františka Fulína

